

Despre poprirea fiscală și interferența acesteia cu insolvența

On tax seizure and its interference with insolvency

Conf. univ. dr. **Andreea TABACU***
UNST POLITEHNICA București
Facultatea de Științe Economice și Drept

Abstract

The provisions of the Code of Fiscal Procedure, combined with those of the Code of Civil Procedure in the matter of enforced execution by seizure, can impact the provisions of Law no. 85/2014 in the context where the person in insolvency proceedings owes certain amounts/values to a creditor, who in turn is a debtor for tax debt.

The jurisprudence is not generous in this area and even less clear, some of the cases revealing the possibility of the seizure of the sums owed by an insolvent debtor with the consequence of their unavailability in a first phase and the subsequent payment directly to the creditor of his creditor and another part disputing this possibility.

Compared to the normative provisions in force, the answer can be nuanced, not necessarily negative, depending on the phase of the insolvency procedure and the fulfillment of the conditions of the fiscal seizure.

Keywords: tax seizure, tax enforcement, insolvency, compatibility, seized debtor, seized third party.

Rezumat

Dispozițiile Codului de procedură fiscală coroborate cu cele ale Codului de procedură civilă în materia executării silite prin poprire se pot întâlni cu prevederile Legii nr. 85/2014, în contextul în care persoana aflată în procedura insolvenței datorează anumite sume/valori unui creditor, care la rândul său este debitor pentru o creanță fiscală.

Jurisprudența nu se arată generoasă în acest domeniu și cu atât mai puțin clară, o parte din spețe relevând posibilitatea popririi sumelor datorate de un debitor aflat în insolvență cu consecința indisponibilizării acestora într-o primă fază și plății ulterioare direct creditorului său, iar altă parte contestând această posibilitate.

Raportat la prevederile normative în vigoare, răspunsul poate fi nuanțat, nu în mod necesar negativ, în funcție de faza în care se află procedura insolvenței și de îndeplinirea condițiilor popririi fiscale.

Cuvinte-cheie: poprire fiscală, executare silită fiscală, insolvență, compatibilitate, debitor poprit, terț poprit.

1. Prezentarea succintă a popririi

Poprirea a fost reglementată în Codul de procedură civilă în materia executării silite, ca o măsură de indisponibilizare a bunurilor pe care o persoană, debitor, le datorează propriului creditor, la rândul său debitor al altei persoane, pentru a se evita plata către un debitor care va avea grijă ca, în limita acestor valori primite, să nu își îndeplinească propriile obligații. Se produce totodată consecința eficientizării plății în sensul stingerii mai multor obligații odată.

---

* andreea.elena.tabacu@gmail.com

Similar, în materia executării silite fiscale, Codul de procedură fiscală a prevăzut posibilitatea popririi veniturilor, disponibilităților bănești în lei și în valută, a titlurilor de valoare sau a altor bunuri mobile necorporale pe care o persoană le deține sau le datorează debitorului în baza unor raporturi juridice¹, în sensul indisponibilizării acestora pentru plata unor datorii fiscale pe care debitorul le are față de stat sau față de unitatea administrativ teritorială.

În mod cert, Codul de procedură fiscală are în vedere realizarea creanțelor fiscale sau stingerea acestora, așa cum rezultă din Capitolul VIII al Titlului VII² al Codului intitulat stingerea creanțelor fiscale prin executare silită.

Însă nu doar creanțele fiscale, așa cum sunt definite în art. 1 pct. 10-12 din cod³, sunt beneficiare ale acestei modalități de executare silită, în art. 2 fiind reglementată sfera sa de aplicare, ocazie cu care se arată că dispozițiile codului privesc și alte categorii de creanțe, la limita celor fiscale, care se încadrează în noțiunea generică de creanțe bugetare⁴. Sunt avute în vedere drepturile vamale și redevențele miniere, petroliere, cele rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului⁵, pe care textul le asimilează expres celor fiscale, precum și alte creanțe bugetare, asimilate creanțelor fiscale, potrivit unei prevederi legale, fiind excluse, ca regulă, creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale⁶.

În sine, poprirea presupune, într-o primă fază, consemnarea/indisponibilizarea valorilor datorate debitorului și, într-o a doua etapă, plata acestora către creditorul popritor. Indisponibilizarea înseamnă imposibilitatea pentru terțul poprit de a face vreo altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate, până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu⁷. Practic și sensul gramatical al noțiunii relevă că este vorba despre imposibilitatea terțului poprit de a mai dispune de respectivele valori chiar dacă acestea nu au ieșit încă din patrimoniul său⁸.

Ca efect al indisponibilizării, creditorul popritor beneficiază de efectul inopozabilității oricărei plăți sau cesiuni a creanței poprite ori a actelor de dispoziție de orice fel făcute ulterior înființării popririi de debitorul poprit asupra bunurilor poprite⁹.

Potrivit Codului de procedură civilă, ca regulă generală, măsura indisponibilizării se realizează în termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar pentru sumele de bani datorate în viitor, de la scadența acestora, prin consemnarea sumei de bani, dacă creanța poprită este exigibilă sau, după caz, prin indisponibilizarea bunurilor mobile incorporale poprite. Însă, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau de alocație pentru copii, precum și în cazul sumelor datorate cu titlu de despăgubiri pentru repararea pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale sau a sănătății în

---

¹ A. Iancu, în C.F. Costăș, coordonator, *Codul de procedură fiscală comentariu pe articole*, Ed. Solomon, București, 2016, pp. 500-501.

² Colectarea creanțelor fiscale:

Art. 220 alin. (1) C. pr. fisc. – În cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie *obligațiile fiscale* datorate, organul fiscal competent, pentru stingerea acestora, procedează la acțiuni de executare silită, potrivit prezentului cod (...).

³ Art. 1 pct. 10. Creanță fiscală – dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța fiscală principală și creanța fiscală accesorie; 11. creanță fiscală principală – dreptul la perceperea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și dreptul contribuabilului la restituirea sumelor plătite fără a fi datorate și la rambursarea sumelor cuvenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege; 12. creanță fiscală accesorie – dreptul la perceperea dobânzilor, penalităților sau majorărilor aferente unor creanțe fiscale principale, precum și dreptul contribuabilului de a primi dobânzi, în condițiile legii;

⁴ Art. 1 pct. 7. Creanță bugetară – dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța bugetară principală și creanța bugetară accesorie; 8. creanță bugetară principală – dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, altele decât creanțele bugetare accesorii; 9. creanță bugetară accesorie – dreptul la încasarea dobânzilor, penalităților sau a altor asemenea sume, în baza legii, aferente unor creanțe bugetare principale.

⁵ Art. 2 alin. (2) și (3) C. pr. fisc.

⁶ Art. 2 alin. (4) C. pr. fisc.

⁷ E. Oprina, I., Gârbuleț, *Tratat teoretic și practic de executare silită*, volumul 1, *Teoria generală și procedurile execuționale*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 744.

⁸ G.A. Lazăr, R. Stanciu, A.R. Trandafir, N.H. Țiț, *Poprirea. O triplă perspectivă – civilă, fiscală și penală*, Ed. Hamangiu, București, 2021, pp. 89-90.

⁹ Art. 784 alin. (4) C. pr. civ.

termen de 5 zile de la comunicarea popririi trebuie făcută plata¹⁰. Codul distinge, aşadar, între creanţele obişnuite şi cele vizând obligaţii sau despăgubiri speciale, care au un regim juridic aparte şi care trebuie să fie acoperite cu prioritate şi celeritate. Acestea trebuie plătite în termenul prevăzut de lege de la comunicarea popririi, în timp ce alte creanţe vor fi acoperite prin eliberarea sau distribuirea sumei de bani consemnate, în funcţie de cum există un singur creditor sau mai mulţi. În cel din urmă caz, mai întâi executorul judecătoresc va cere creditorilor să depună titlurile de creanţă pe care le deţin, iar ulterior întocmeşte proiect de distribuire şi, după soluţionarea eventualelor contestaţii, efectuează plata.

Poprirea nu poate viza: sumele care sunt destinate unei afecţiuni speciale prevăzute de lege şi asupra cărora debitorul nu are drept de dispoziţie; sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanţări primite de la instituţii sau organizaţii naţionale şi internaţionale pentru derularea unor programe ori proiecte; sumele aferente plăţii drepturilor salariale viitoare, pe o perioadă de 3 luni de la data înfiinţării popririi¹¹.

În materie fiscală sunt aplicabile excepţii asemănătoare în privinţa sumelor sau valorilor care pot forma obiectul popririi, distincţiile esenţiale fiind determinate de modalitatea în care poprirea asiguratorie se transformă în poprire executorie¹² şi de faptul că poprirea fiscală nu se validează¹³, hotărârea judecătorească de menţinere a popririi, după ce terţul poprit înştiinţează organul de executare silită că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit, fiind titlu executoriu împotriva terţului poprit¹⁴.

Din perspectiva paşilor de parcurs, mai întâi este trimisă terţului poprit adresa de înfiinţare, după care terţul poprit este obligat să plătească organului fiscal suma reţinută şi cuvenită, în termen de 3 zile lucrătoare de la data înfiinţării popririi¹⁵ sau de la data la care creanţa devine exigibilă ori să indisponibilizeze bunurile mobile necorporale poprite, înştiinţând despre aceasta organul de executare silită.

În cazul popririi asigurătorii fiscale, terţul poprit are obligaţia de a *vira* organului fiscal suma indicată în contul de garanţii menţionat de organul de executare silită, imediat sau după data la care creanţa devine exigibilă, fiind în discuţie creanţa terţului faţă de debitor, iar nu creanţa fiscală întrucât aceasta odată exigibilă transformă poprirea asiguratorie într-una executorie.

Particularitatea pe care o prezintă în materie înfiinţarea popririi asigurătorii, care devine executorie odată cu ajungerea creanţei la scadenţă, determină consecinţa că după acest moment terţul trebuie să *plătească* creditorului fiscal suma reţinută. Însă pentru a se obţine efectul executoriu organul fiscal este obligat să comunice titlul executoriu pentru a determina efectele specifice acestei popririi, întrucât terţul poprit a primit doar o adresă de înfiinţare a unei popririi asigurătorii, neavând cunoştinţă de momentul la care aceasta se transformă în una executorie şi neputând fi constrâns să urmărească scadenţa creanţei fiscale a propriului creditor¹⁶.

Ca atare, în ambele situaţii, pentru înfiinţarea popririi este necesară trimiterea unei adrese de înfiinţare a acesteia către terţul poprit, cu consecinţa că în cadrul popririi asigurătorii acesta este obligat să vireze sumele în conturile de garanţie puse la dispoziţie de organul fiscal, iar în ipoteza popririi executorii este ținut să plătească organului fiscal suma reţinută şi cuvenită, consecinţa fiind lipsirea terţului poprit de posibilitatea de a se mai folosi de aceste valori.

2. Probleme şi soluţii propuse

¹⁰ Art. 787 alin. (1) pct. 2 C. pr. civ.

¹¹ Art. 781 alin. (5) C. pr. civ.

¹² Art. 213 alin. (3) C. pr. fisc. – Măsurile asigurătorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât şi de instanţele judecătoreşti ori de alte organe competente, dacă nu au fost desfiinţate în condiţiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalităţi. Odată cu individualizarea creanţei şi ajungerea acesteia la scadenţă, în cazul neplătii, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii.

¹³ Art. 236 alin. (6) C. pr. fisc.

¹⁴ Art. 237 alin. (3) C. pr. fisc.

¹⁵ T. Anghel, *Codul de procedură fiscală comentariu pe articole*, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2020, p. 687.

¹⁶ A. Iancu, în C.F. Costaş, coordonator, *Codul de procedură fiscală comentariu pe articole*, Ed. Solomon, Bucureşti, 2016, p. 499.

Ce se întâmplă atunci când debitorul fiscal este în insolvență, fiind supus măsurilor specifice acestei proceduri? Este posibilă poprirea creanțelor din tabelul creditorilor? Dacă s-a deschis contul de lichidare în condițiile art. 39 din Legea nr. 85/2014, prin care se operează toate plățile fie pe baza dispoziției emise de debitor, fie de practicianul în insolvență, în funcție de menținerea sau ridicarea dreptului de administrare, este posibilă poprirea sumelor aflate în acest cont în condițiile dreptului comun sau ale normelor legii speciale ori scopul procedurii și rațiunea pentru care au fost emise acestea se opun unui asemenea poprirea? De asemenea, dacă ar exista disponibilități bănești, depuse spre păstrare într-un cont special de depozit bancar pe timpul procedurii, se poate înființa poprirea asupra acestora?

Poprirea, în schema analizată presupune trei participanți: 1. debitorul aflat în procedură care datorează creditorului său o anumită sumă, care va fi terț poprit; 2. creditorul acestuia care trebuie să primească suma potrivit tabelului de creanțe sau programului de plăți (debitor poprit) și 3. terțul față de raportul juridic dintre creditorul și debitorul aflat în insolvență, care este creditor al creditorului din insolvență (popritorul, autoritate fiscală).

Evident, nu este vorba despre creditorii fiscali direcți ai debitorului, care pentru a-și recupera creanța trebuie să participe în procedura insolvenței declarându-și creanța, fiind supuși verificărilor și fiind admiși în tabelul de creanță¹⁷, după caz, fără a mai avea posibilitatea să declanșeze sau să deruleze proceduri de executare individuale, ci este exclusiv în discuție situația unor terțe persoane față de procedură (creditori fiscali), care solicită indisponibilizarea sumelor din contul de insolvență sau a bunurilor debitorului datorate de acesta propriilor creditori în insolvență, în proceduri de executare paralele insolvenței.

Este posibil ca cel care cere poprirea să fie un creditor al creditorului din insolvență, care nu participă în procedură, fiind în afara acesteia și care se adresează unui executor judecătoresc pentru urmărirea propriului său debitor (creditor în cadrul acestei proceduri), sau creditorul poprit să se afle și el printre creditorii aflați în procedură.

Așadar, creditorul fiscal, creditor al creditorului din insolvență, vine în procedură prin mâna executorului fiscal și cere înființarea poprirea asupra sumelor pe care debitorul i le datorează respectivului creditor, debitor al său.

Obiectul poprirea trebuie să fie reprezentat de sume urmăribile (venituri și disponibilități bănești), titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale¹⁸, iar acestea trebuie să fie deținute și/sau datorate debitorului de către terț în baza unor raporturi juridice existente. Este vorba despre creanțe pe care creditorul din insolvență le are asupra debitorului insolvent, cu privire la plata unor sume de bani sau la drepturi pecuniare care se cuvin acestuia în temeiul unui titlu de valoare, neputând fi în discuție drepturi specifice pe care calitatea de creditor în insolvență le conferă titularului.

Referitor la obiectul poprirea, atât Codul de procedură civilă, cât și cel de procedură fiscală prevăd posibilitatea urmării prin poprirea a *sumelor* de bani sau a *titlurilor* de valoare ori a altor *bunuri mobile incorporale* urmăribile, rezultând că pot fi poprite și creanțele cu termen sau sub condiție [art. 3 C. pr. fisc. și art. 781 alin. (4) C. pr. civ.]. Practic, recunoașterea posibilității poprirea unei creanțe vizează posibilitatea popritorului de a bloca propriului său debitor dreptul de a cere de la debitorul său o sumă de bani, iar nu o altă prestație, cum ar fi spre exemplu participarea la luarea unei anumite decizii sau la formularea unor cereri pe parcursul procedurii.

În ceea ce privește creanțele recunoscute în tabelul întocmit de către practicianul în insolvență, se reține că acestea conferă creditorului respectiv posibilitatea de a solicita realizarea lor numai în condițiile și cu respectarea prevederilor legii insolvenței. Art. 5 pct. 19 din Legea nr. 85/2014 definește creditorul îndreptățit să participe la procedură ca fiind titularul unui drept de creanță asupra averii debitorului, care a înregistrat o cerere de înscriere a creanței, care a fost admisă și pentru care acest creditor *dobândește drepturile și obligațiile reglementate de legea insolvenței pentru fiecare stadiu al procedurii*, putând participa la adunarea creditorilor, să facă parte din comitet, să conteste hotărârile adunării sau ale

---

¹⁷ S.M. Miloș, A. Deli-Diconescu, coordonator Radu Bufan, *Tratat practic de insolvență*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 87.

¹⁸ S. Zilberstein, V.M. Ciobanu, *Tratat de executare silită*, Ed. Lumina Lex, București, 2001, p. 378.

comitetului, să participe la distribuiri, să încaseze valoarea creanța, să îi fie modificată creanța potrivit planului de reorganizare, să ceară trecerea la faliment etc. Practic, creanța înscrisă în tabel determină recunoașterea pentru respectivul creditor a tuturor acestor posibilități (drepturi) dar și a unor obligații în funcție de dispozițiile legii insolvenței raportat la stadiul procedurii, astfel că față de obiectul concret al popririi nu se poate admite ca aceasta să poarte asupra tuturor drepturilor pe care le conferă în procedură recunoașterea creanței.

La poprire poate fi în discuție numai dreptul creditorului înscris în tabel de a cere de la debitor o anumită sumă de bani, care, în cazul insolvenței nu echivalează automat cu posibilitatea încasării acesteia imediat sau la un anumit termen determinat ci, în funcție de stadiul procedurii. Dacă a fost recunoscută calitatea de creditor, fiind menționată creanța în tabelul definitiv, aceasta nu este nicio creanță cu termen sau sub condiție în sensul textului de la poprire pentru considerentul că ar putea fi recuperată efectiv mai târziu, ci este o creanță simplă, neafectată de vreuna din cele două modalități. Oricum distincția nu are relevanță, Legea nr. 85/2014 recunoscând și posibilitatea înscrierii în tabel și a unor creanțe cu termen sau sub condiție, care potrivit art. 781 alin. (4) C. pr. civ. pot fi poprite, important fiind faptul că prin jocul regulilor procedurii insolvenței menționarea în tabel nu echivalează cu obligația debitorului de a o plăti din exact acel moment, ceea ce ar face dificilă atât consemnarea cât și plata sumei respective în procedura popririi, cu respectarea termenelor și a pașilor procedurali specifici.

În cazul în care poprirea a fost înființată și imediat ulterior se deschide procedura insolvenței terțului poprit, ipoteza s-ar încadra în art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014. În prezent textul prevede că de la data deschiderii procedurii insolvenței toate procedurile de executare silită asupra averii debitorului pentru executarea sau realizarea creanțelor asupra acestuia sunt suspendate de drept¹⁹. Poprirea este o formă de executare silită indirectă, care în situația analizată nu vizează direct averea debitorului aflat în insolvență, terț poprit, pentru recuperarea unei creanțe împotriva acestuia, ci valorile datorate unui creditor al său pentru a acoperi o creanță pe care debitorul o are în raport cu creditorul popritor. Indirect însă, dacă se realizează poprirea, terțul poprit plătind creditorului popritor, se stinge și creanța pe care creditorul său (debitor poprit) o are împotriva sa (terț poprit) și care servește ca bază pentru înființarea popririi, ceea ce ar releva o îndestulare a unui creditor fără a ține seama de procedura concursuală deschisă. Într-adevăr, terțul poprit este obligat, într-o primă fază, doar să indisponibilizeze bunurile în sensul de a nu le plăti creditorului său, iar nu să acopere respectiva creanță din propriile sale bunuri, însă și atare indisponibilizare afectează procedura insolvenței pentru că nu permite utilizarea sumelor pentru realizarea scopului procedurii. Prin urmare, trebuie admis că, indirect, situația se încadrează în art. 75 alin. (1) din legea insolvenței, chiar dacă acesta se referă la proceduri de executare silită pentru *realizarea creanțelor asupra averii debitorului*, iar creditorul popritor nu are o creanță asupra debitorului insolvent²⁰.

Totodată, din art. 75 alin. (5) din Legea nr. 85/2014 rezultă aceeași soluție, textul arătând că organul de executare silită este obligat să vireze în contul de lichidare sumele debitorului indisponibilizate²¹ prin procedura de executare silită derulată până la data deschiderii procedurii insolvenței. Sumele pot fi indisponibilizate și ca o consecință a popririi, fiind spre exemplu virate în contul de garanții menționat de organul de executare silită în vederea realizării popririi asiguratorii și, cum acestea aparțin debitorului în insolvență, chiar dacă sunt datorate creditorului său, nu este posibilă urmărirea lor ca o consecință a indisponibilizării dispuse prin înființarea popririi, întrucât din nou s-ar afecta scopul procedurii insolvenței.

În mod logic, dacă o poprire înființată la data deschiderii procedurii asupra „averii” terțului poprit se suspendă și, ulterior, la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, încetează, sumele indisponibilizate neputând fi plătite creditorului popritor ci revenind în masa patrimonială a terțului

---

¹⁹ Art. 75 din Legea nr. 85/2014.

²⁰ Pentru situația în care procedura se deschide în raport cu debitorul poprit, a se vedea V. Bozeșan, *Soarta cererilor de validare a popririi și a executării silită împotriva terțului poprit după deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului principal*, în *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2016, pp. 612-617; Tr.C. Briciu, *Particularitățile procedurii de validare a popririi*, în același volum, pp. 627-628.

²¹ Afară de onorariul executorului judecătoresc și de celelalte cheltuieli de executare efectuate.

poprit, debitor în insolvență, pentru acoperirea creanțelor creditorilor săi, rezultă că nici popriri noi nu pot fi înființate după deschiderea procedurii²².

Este relevant faptul că asemenea indisponibilizări, urmate posibil și de plată, nu pot fi recunoscute pe parcursul procedurii tocmai pentru a nu aduce atingere scopului procedurii și specificului acesteia, respectiv caracterului concursual, potrivit cu care creditorii trebuie să fie îndestulați exclusiv după regulile impuse de Legea nr. 85/2014.

Creanțele recunoscute în tabel sau în programul de plăți se acoperă din bunurile debitorului: fie din sume disponibile aflate în contul de lichidare sau în depozite, fie din valoarea bunurilor mobile sau imobile valorificate în procedură, în condițiile și termenele prevăzute de Legea nr. 85/2014. Pentru respectarea caracterului concursual al procedurii și al scopului acesteia, de a asigura atât protecția debitorului, cât și egalitatea și un regim nediscriminatoriu între creditorii participanți la procedură, în funcție de situația fiecăruia, tabelul prevede anumite calități ale creanței, încadrate fie în categoria celor garantate, fie a celor fiscale sau chirografare, acoperirea efectivă a acestora urmând să fie făcută în ordinea de preferință prevăzută de legea insolvenței.

Valorificarea bunurilor debitorului se realizează ulterior întocmirii evidențelor cu privire la calitatea fiecărei creanțe în parte și depinde de o serie de factori, o anticipare exactă a valorii care se obține fiind dificil de realizat.

Bunurile și activele debitorului sunt destinate acoperirii creanțelor creditorilor în cadrul procedurii după regulile aplicabile acesteia, în majoritatea cazurilor fiind în discuție proceduri de valorificare similare celor de executare silită, prin vânzare la licitație, pe baza unui regulament sau după reguli anumite determinate anterior procedurii concrete de valorificare, în scopul obținerii celui mai bun rezultat.

Toate sumele astfel obținute ar trebui să intre în contul unic de lichidare, de acolo primind destinația corespunzătoare prin actul practicianului în insolvență, care le repartizează ținând seama de prevederile Legii nr. 85/2014 și de creanțele recunoscute în acea procedură.

Pentru a se asigura cursivitatea procedurii și caracterul independent al acesteia față de orice alte proceduri de executare paralele asupra bunurilor debitorului, pe care, practic, la momentul deschiderii insolvenței le paralizează, legiuitorul a făcut o referire expresă la contul de insolvență, arătând că acesta „nu va putea fi în niciun mod indisponibilizat prin nicio măsură de natură penală, civilă sau administrativă dispusă de organele de cercetare penală, de organele administrative sau de instanțele judecătorești”.

Chiar dacă poprirea, în cazul analizat, nu pune în discuție executarea unei creanțe împotriva averii debitorului în mod direct, ceea ce protejează dispoziția normativă menționată este posibilitatea practicianului în insolvență de a îndeplini actele specifice procedurii fără a fi blocat sau deranjat în orice manieră de un alt profesionist, care ar avea posibilitatea, în virtutea atribuțiilor recunoscute de lege, să poprească contul de insolvență, oprind plățile pentru o anumită perioadă, cu consecințe negative clare asupra derulării procedurii.

În context, este însă de analizat dacă, în funcție de stadiul procedurii și de faptul că regimul unor creanțe a fost deja lămurit, nu se poate reține posibilitatea ca un terț să ceară să îi fie plătite direct lui respectivele sume, iar nu creditorului din tabel.

În practică, s-a relevat că după primirea adresei de înființare a popririi practicianul în insolvență a înțeles să considere înființată poprirea prin transmiterea și înregistrarea adresei de înființare, însă, nu putea dispune plata efectivă către terț decât atunci când se realiza distribuția. A fost contestată înființarea popririi, ocazie cu care instanța de executare a reținut că, în principal, nu este posibilă poprirea sumelor datorate de debitorul aflat în procedura insolvenței (terț poprit), asemenea măsuri de executare silită, chiar indirecte, fiind de natură să afecteze procedura²³.

În procedura insolvenței a fost contestată de către creditorul popritor măsura practicianului în insolvență de a refuza poprirea asupra valorilor datorate de către debitorul insolvent unui creditor, la rândul său debitor al creditorului popritor, la cererea executorului judecătoresc, iar instanța, judecător

---

²² I. Deleanu, V. Mitea, S. Deleanu, *Tratat de procedură civilă*, vol. III, Ed. Universul Juridic, București, 2013, pp. 486-487.

²³ Sentința civilă 6812 din 12 octombrie 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, definitivă prin decizia nr. 3004 din 24 noiembrie 2021 pronunțată de Tribunalul București, Secția a IV-a civilă, cod RJ 982777724 (<https://www.rejust.ro/juris/982777724>), accesat la 11.08.2023.

sindic, a considerat că poprirea nu este admisibilă, raportat la efectul produs de art. 36 din legea anterioară (actual art. 75), a suspendării măsurilor de executare silită asupra averii debitorului²⁴.

Însă, într-o altă speță, în care a fost respinsă contestația la executare împotriva adresei de înființare a popririi, aceasta fiind menținută, s-a reținut că adresa de înființare a popririi nu produce efecte directe față de patrimoniul terțului poprit (debitor în insolvență), „pe baza acestei adrese creditoarea nefiind în măsură a executa silit patrimoniul terțului poprit, ci, eventual ar conferi abilitatea acesteia de a se înscrie, respectiv a se subroga creditorului principal la masa credală”. S-a considerat că dispozițiile art. 36 din Legea nr. 85/2006 sunt aplicabile și opozabile creditorului, dar că, față de faptul că terțul poprit se află în procedura insolvenței, acesta va putea opune creditorului dispozițiile art. 36 numai într-o eventuală procedură de validare a popririi²⁵.

Așa cum s-a menționat anterior, pentru a putea fi indisponibilizate ca o consecință a popririi este necesar, pe de o parte, ca în averea debitorului să se regăsească asemenea valori, care pot fi reprezentate de sume existente la momentul deschiderii procedurii în conturile debitorului sau pot fi sume rezultate din valorificarea bunurilor acestuia în procedură, nu de alte drepturi pe care le presupune calitatea de creditor în insolvență. Pe de altă parte, pentru a vorbi despre poprire este necesar ca sume sau valori să fie datorate debitorului ori să fie deținute în numele său de un terț, în speță, debitorul din procedura insolvenței. În al treilea rând, și cel mai important, este necesar ca procedura popririi să nu intre în conflict cu procedura insolvenței, prioritară.

După declararea creanțelor și verificarea acestora de către practicianul în insolvență se întocmește tabelul de creanțe care, în măsura rămânerii sale definitive ca urmare a soluționării contestațiilor formulate la judecătorul sindic, relevă datorarea acelor sume către creditorii menționați în tabel. Însă, până la momentul finalizării tabelului de creanțe din perspectiva aceluia creditor nu se poate reține ca îndeplinită condiția *datorării* acelor sume către creditor astfel că nu poate fi în discuție poprirea lor. Nici ipoteza care recunoaște posibilitatea popririi sumelor ce vor fi datorate în viitor în baza unor raporturi juridice existente nu permite poprirea respectivelor sume invocate de către creditor împotriva debitorului aflat în procedura insolvenței, întrucât verificarea pe care o realizează practicianul în insolvență nu este finalizată astfel că nu se poate reține îndeplinită cerința datorării respectivei sume, acum sau în viitor. Textul care cuprinde această ipoteză de poprire impune condiția datorării cu certitudine a respectivelor sume sau valori în viitor, la momentul popririi termenul de plată nefiind încă împlinit, ceea ce nu este cazul până la întocmirea unui tabel definitiv, dacă creanța a fost contestată, nefiind certă datorarea.

După ce se întocmește acest tabel, se ridică problema acoperirii efective a creanțelor din sumele deținute deja de către debitor, din cele obținute în reorganizare sau din cele rezultate din valorificarea bunurilor.

Trebuie ținut seama de stadiul procedurii și de actele specifice care se întocmesc în cadrul acesteia, întrucât o recunoaștere a creanței potrivit tabelului preliminar, respectiv a celui definitiv sau a tabelului suplimentar nu echivalează automat cu posibilitatea creditorului de a primi efectiv și imediat suma respectivă.

Prin urmare, se ridică problema unei compatibilități între procedura popririi și cea a insolvenței, chiar dacă atât Codul de procedură civilă, cât și cel de procedură fiscală se referă la sume care vor fi datorate în viitor de debitor în temeiul unor raporturi juridice existente și care pot fi poprite, întrucât poprirea nu trebuie să țină pe loc sau să încurce insolvența.

---

²⁴ Sentința nr. 358 din 3 iunie 2020 pronunțată de Tribunalul Vâlcea, irevocabilă prin decizia nr. 95 din 27 ianuarie 2022 pronunțată de Curtea de apel Pitești, Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal – „Chiar dacă s-ar putea contesta caracterul de act de executare al înființării popririi asupra sumelor datorate de un debitor aflat în insolvență, în raport cu acesta, în ipoteza refuzului de indisponibilizare s-ar trece la etapa de validare a popririi, care presupune constituirea titlului executoriu împotriva terțului poprit, debitor în insolvență, până la concurența sumelor pentru care se realizează validarea. Datele dosarului relevă faptul că recurenta a trecut la această etapă, solicitând în fața instanței de executare validarea popririi în contradictoriu cu debitoarea în insolvență și cu propriul debitor, astfel că în discuție este o urmărire împotriva debitorului aflat în insolvență, care însă nu poate fi realizată în condițiile în care art. 36 din Legea nr. 85/2006 prevede suspendarea de drept a tuturor acțiunilor judiciare sau extrajudiciare de recuperare a creanțelor asupra averii debitoarei”.

²⁵ Decizia nr. 223 din 26 ianuarie 2021 pronunțată de Tribunalul București, secția a III-a civilă, cod RJ 2eg73559 (<https://www.rejust.ro/juris/2eg73559>), accesat la 11.08.2023.

Astfel, după trimiterea adresei de înființare a popririi asupra creanței din tabel, dacă nu s-a procedat la distribuire nu este posibilă consemnarea sumei la dispoziția organului de executare care o dispune în termenul prevăzut de Codul de procedură civilă (5 zile) și nici plata în termenul indicat de Codul de procedură fiscală (3 zile), respectiv distribuirea sumei consemnată de către executorul judecătoresc sau de cel fiscal, aceasta fiind condiționată în toate cazurile de repartizarea realizată de către practicianului în insolvență, abia din acest moment fiind sigur că sumele respective nu mai sunt necesare în procedură.

După trimiterea adresei, potrivit normelor aplicabile popririi, terțul este obligat să procedeze la indisponibilizare, să anunțe organul de executare în cazul în care nu datorează sume debitorului sau să treacă direct la plată către creditor în ipoteza anumitor obligații civile sau în cazul popririi executorii fiscale.

Or, scopul procedurii insolvenței nu permite asemenea indisponibilizări ale sumelor debitorului la cererea unor terți decât în situația în care acestea ar fi justificate pe dispoziții din Legea nr. 85/2014, ceea ce nu este cazul²⁶.

De asemenea, debitorul în insolvență nu poate să efectueze plata către respectivul creditor întrucât ar produce consecințe negative asupra altor creditori, fără a se recunoaște în lege o prioritate anume pentru creditorul plătit cu consecința afectării scopului procedurii colective, așa cum s-a arătat și în jurisprudență²⁷.

Așadar, pentru a fi posibilă poprirea este necesar ca sumele sau valorile respective să fie scoase de sub influența procedurii concursuale, în sensul că acestea sunt determinate ca aparținând unui anumit creditor și trebuie să îi fie plătite acestuia, fie raportat la o cauză de preferință invocată de acesta, fie pentru că au fost deja distribuite definitiv, în rest repartizarea între creditori se realizează exclusiv după regulile procedurii, după stabilirea încadrării fiecărei creanțe în categoriile prevăzute de Legea nr. 85/2014.

O situație specială este aceea a creditorilor titulari ai unor cauze de preferință asupra bunurilor debitorului, care au derulat anterior declanșării procedurii insolvenței o procedură de executare silită pentru valorificarea bunurilor în vederea recuperării creanței. Pentru aceștia, Legea nr. 85/2014²⁸ arată că, în debutul procedurii de insolvență, după virarea sumelor de către executorul judecătoresc practicianului în insolvență, acesta le plătește creditorilor respectivi chiar în perioada de observație, astfel că, dacă în termenul de 30 de zile prevăzut de lege pentru plată sosește o adresă de înființare a popririi cu privire la aceste sume a căror soartă este decisă de lege, nu este exclusă înființarea popririi, pentru că aceste sume nu mai urmează regulile specifice procedurii insolvenței fiind deja repartizate respectivului creditor.

---

²⁶ Spre exemplu, art. 253 din lege impune indisponibilizarea de către judecătorul sindic a titlurilor deținute de acționarii semnificativi sau care au deținut funcții de conducere în cadrul societăților de asigurare, în registrele speciale de evidență ținute de societatea de asigurare/reasigurare debitoare sau în registrele independente, deși nu vizează practic o indisponibilizare a bunurilor debitoare în insolvență, ci o anume structură a acționariatului.

Similar, art. 222 din lege, în cazul deschiderii procedurii falimentului împotriva unei instituții de credit.

²⁷ Sub reglementarea anterioară s-a reținut imposibilitatea popririi creanțelor recunoscute în procedura insolvenței. Decizia nr 413 din 23 februarie 2021, pronunțată de Tribunalul București, Secția a IV-a civilă, cod RJ 63g22d92 (<https://www.rejust.ro/juris/63g22d92>), accesat la 11.08.2023 – „Situația juridică dedusă judecății este una similară celei vizate de legiuitor în teza prevăzută de art. 36 din Legea nr. 85/2006, acesta având în vedere nu numai acțiunile directe împotriva debitorului prin care se tinde fie la obligarea acestuia la plata unei sume de bani, fie la executarea unei sume de bani, ci și acțiunile indirecte care au ca finalitate mediată același scop, cum ar fi înființarea unei popririi asupra unui terț poprit supus procedurii insolvenței, demers judiciar ce are ca finalitate tocmai scoaterea unei sume de bani din patrimoniul acestuia prin obligarea sa directă la plata către un creditor al debitorului său. Instanța apreciază că, prin această plată forțată impusă debitorului în insolvență față de creditorul său, sunt eludate normele imperative ale legii insolvenței, în sensul că un creditor (...) al debitorului aflat în insolvență este plătit în temeiul unor alte norme procedurale decât cele care reglementează procedura insolvenței și cu prioritate față de ceilalți creditori, chiar și față de cei privilegiați, ipoteză juridică care este total contrară scopului avut în vedere de legiuitor în instituirea procedurii colective de acoperire a pasivului debitorului. Înființarea popririi are ca efect tocmai obligația de plată a unei datorii de către terțul poprit direct creditorului popritor/executorului, iar prin această plată se stinge un element de activ patrimonial al debitorului, ceea ce contravine legii insolvenței. Cu alte cuvinte, creanța debitorului față de terț se stinge pentru a acoperi creanța creditorului popritor, ceea ce echivalează, pe de o parte, cu o diminuare a patrimoniului debitorului într-o procedură în afara celei de insolvență, iar pe de altă parte, creditorul popritor își satisface creanța sa față de debitorul intrat în insolvență, ceea ce contravine dispozițiilor Legii nr. 85/2006”.

²⁸ Art. 75 alin. (6).

Similar, pentru sumele de bani existente în contul debitorului la data deschiderii procedurii și asupra cărora era constituită o ipotecă mobilă sau altă garanție, acestea se distribuie respectivului creditor la simpla cerere a acestuia pentru acoperirea creanțelor care sunt exigibile²⁹. Ca atare, dacă până la momentul plății efective către creditorul titular al ipotecii practicianul în insolvență primește o adresă de înființare a poprii la cererea unui executor judecătoresc, care urmărește astfel bunurile respectivului creditor, nu este exclusă înființarea poprii, aceste sume fiind practic deja distribuite în temeiul prevederii legale.

Aceste excepții de la caracterul concursului al procedurii se referă la situații în care plățile concrete către anumiți creditori sunt determinate prin lege, soarta lor fiind efectiv lămurită printr-o „distribuire” legală, nemaifiind în discuție concursul între creditori pentru repartizarea respectivei sume. Însă tocmai prevederea acestor excepții, în care poprirea apare ca posibilă, confirmă faptul că în restul ipotezelor, în care nu este vorba despre un creditor privilegiat sau care ar trebui să fie plătit cu prioritate la momentul incipient al deschiderii procedurii insolvenței, sumele sau valorile deținute de debitor nu pot fi poprite, chiar dacă s-a întocmit un tabel în care creditorul respectiv se regăsește.

În ceea ce privește sumele obținute din valorificarea bunurilor debitorului în procedura insolvenței, în măsura compatibilității legea se completează cu dreptul comun reprezentat de Codul de procedură civilă.

Art. 873 alin. (1) C. pr. civ. arată clar că sumele rezultate din valorificarea bunurilor urmărite și cele consemnate la dispoziția executorului nu pot fi poprite de către creditorii debitorului sau ai adjudecatarului, distribuția urmând să se facă numai de către organul de executare creditorilor care și-au depus titlurile, o intervenție de acest gen, prin înființarea poprii, cu consecința indisponibilizării sumei din cont, determinând imposibilitatea efectuării în continuare a actelor de executare silită.

Similar, în procedura insolvenței, valorile obținute în averea debitorului după valorificarea bunurilor nu pot fi poprite de către creditorii care se află în procedură sau de către terțe persoane, cum ar fi adjudecatarul din cadrul respectivei proceduri, întrucât s-ar anihila rolul practicianului insolvență în materia distribuirii, iar regulile din legea insolvenței ar rămâne neaplicate.

În reglementarea regulilor de eliberare și distribuire a sumelor rezultate din urmărirea bunurilor debitorului, art. 873 alin. (2) C. pr. civ. prevede că se poate înființa poprire numai asupra sumelor atribuite creditorilor sau debitorului *prin procesul-verbal de distribuire*.

Această normă din Codul de procedură civilă se poate aplica și în materie fiscală pe filiera art. 3 C. pr. fisc., respectiv în ipoteza sumelor care se distribuie de către practicianul în insolvență în procedura prevăzută de Legea nr. 85/2014, astfel că, dacă soarta respectivelor sume este lămurită, finalizată din perspectiva procedurii insolvenței, se poate înființa poprirea, întrucât acele sume aparțin creditorului respectiv, sunt datorate acestuia și pot fi urmărite de proprii creditori, singurul inconvenient fiind dat de faptul că practicianul în insolvență va trebui să plătească creditorului poprit, iar nu creditorului din insolvență, debitor poprit.

Prin urmare, pentru sumele care au fost distribuite de către administratorul sau lichidatorul judiciar fiecărui creditor nu este exclusă înființarea poprii de către creditorii creditorilor din procedură, plata urmând a se face de către practicianul în insolvență direct către creditorii popritori.

În funcție de stadiul procedurii și de actele întocmite în cadrul acesteia poate să apară și problema unui eventual refuz al practicianului în insolvență de a recunoaște, din varii considerente, înființarea poprii, cu consecința neindisponibilizării sumelor datorate creditorului, fiind formulată cerere de validare a poprii, potrivit art. 790 C. pr. civ., în fața instanței de executare, pentru constituirea unui titlu executoriu împotriva debitorului, deși orice creditor ar trebui să urmeze exclusiv regulile procedurii insolvenței.

Jurisprudențial s-a relevat faptul că procedura de validare a poprii împotriva terțului poprit aflat în insolvență, care nu și-ar fi executat obligațiile specifice prevăzute de lege în materia poprii³⁰, nu este

---

²⁹ Art. 75 alin. (7).

³⁰ Decizia nr. 3118 din 10 decembrie 2020 pronunțată de Tribunalul București, Secția a IV-a civilă, cod RJ d354d29e (<https://www.rejust.ro/juris/d354d29e>), accesat la 11.08.2023. Tribunalul constată că apelantul terț poprit se află în procedura

admisibilă, întrucât s-ar obține practic un titlu executoriu împotriva debitorului pentru o creanță, în afara procedurii insolvenței.

Într-o altă cerere de validare a popririi înființată în dosarul de executare asupra valorilor datorate de debitorul aflat în procedura insolvenței propriului său creditor, la rândul său debitor al terțului popritor, instanțele au reținut că poprirea nu poate fi înființată cu privire la valorile datorate de debitorul insolvent și cu atât mai mult nu poate fi validată o asemenea poprire care trebuie să aibă la bază o poprire legal înființată³¹.

În materie fiscală, situația este mai gravă pentru terțul poprit, debitor aflat în insolvență, întrucât odată cu primirea adresei de înființare a popririi transmisă de către organul fiscal competent poprirea se consideră înființată chiar dacă respectivul debitor nu datorează (încă) sumele invocate³², în speță interesând repartizarea.

Dacă potrivit Codului de procedură civilă cel interesat să solicite instanței de executare validarea popririi, în măsura în care terțul (debitorul prin practicianul în insolvență) nu și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de lege pentru indisponibilizare și plată, este de regulă creditorul popritor, în materie fiscală poprirea înființată nu se validează, odată transmisă adresa de înființare a popririi terțul fiind cel interesat să conteste poprirea și să invoce lipsa unui raport juridic cu debitorul sau alte impedimente la executarea popririi, cum ar fi afectarea cursului procedurii insolvenței.

Pentru a înlătura efectele popririi, acesta trebuie să iasă din pasivitate, să înștiințeze organul de executare silită că nu datorează sume de bani respectivului creditor al său, sau că nu s-a ajuns încă în stadiul în care acele sume să fie concret datorate creditorului, debitor pentru creanța fiscală. Înștiințarea organului fiscal trebuie să se realizeze în termen de 5 zile de la primirea adresei de înființare a popririi³³. Cum debitorul în insolvență, terț poprit, este reprezentat de un profesionist, acesta nu poate să procedeze la consemnare și la plată ca o consecință a transmiterii adresei de înființare a popririi dacă faza în care se află procedura nu permite, sumele fiind în continuare la dispoziția acestuia pentru a acoperi creanțele conform regulilor din Legea nr. 85/2014, astfel că va trebui să anunțe organul fiscal de executare cu privire la impedimentele întâlnite.

După o asemenea înștiințare, potrivit legii, organul de executare are posibilitatea să sesizeze instanța în raza teritorială a căruia se află sediul terțului poprit pentru a se dispune asupra menținerii sau desființării popririi. Codul de procedură fiscală se referă la informații și documente la dispoziția organului fiscal care oferă indicii că terțul poprit datorează sume debitorului fiscal (creditor în procedură), acestea fiind legate, de exemplu, de existența unui tabel de creanțe publicat în B.P.I., în care se recunoaște

---

de reorganizare din data de 03.04.2013, în baza încheierii civile pronunțate de Tribunalul București. „Prin urmare, adresa de înființare popririi comunicată apelantului la data de 15.10.2019 a fost comunicată acestuia în perioada în care se afla în reorganizare judiciară, conform Legii nr. 85/2006. (...) În procedura validării popririi se examinează două rapoarte juridice, pe de o parte, cel dintre creditorul popritor și debitor, având la bază creanța cauză a popririi, care trebuie să fie certă, lichidă și exigibilă și constatată printr-un titlu executoriu, pe de altă parte, raportul juridic dintre debitor și terțul poprit. Efectele validării sunt obligarea terțului poprit la plata direct către creditorul popritor, care astfel devine un creditor al terțului poprit. Tribunalul apreciază că, față de situația juridică a apelantului terț poprit, creanțele împotriva acestuia, care prin validare ar deveni datorate creditorului popritor, s-ar putea realiza doar în cadrul procedurii insolvenței. Tribunalul apreciază că obținerea unui titlu executoriu împotriva terțului poprit este incompatibilă cu prevederile Legii nr. 85/2006, care urmăresc prezervarea stării patrimoniului persoanei juridice intrate în insolvență, astfel cum aceasta se regăsește la data deschiderii procedurii, validarea producând efectele unei cesiuni de creanță forțate, constituind titlu executoriu împotriva terțului poprit. În situația în care s-ar permite unui creditor (ceea ce ar deveni creditorul popritor în situația validării) realizarea creanței sale prin executare silită individuală, ar fi prejudiciați ceilalți creditori participanți la procedura insolvenței, fiind eludate dispozițiile speciale și imperative ale legii.”

³¹ Sentința civilă nr. 2760 din 16 martie 2022 pronunțată de Judecătoria Sector 1 București, definitivă prin decizia civilă nr. 1902 din 7 iulie 2022 pronunțată de Tribunalul București, Secția a III-a civilă, cod RJ dee3398eg (<https://www.rejust.ro/juris/dee3398eg>), accesat la 11.08.2023.

³² Art. 237 alin. (1) și (3) C. pr. fisc. – art. 237 – Executarea silită a terțului poprit.

R. Sîrghi, *Analiză comparativă între validarea de poprire de drept comun și menținerea popririi din procedura fiscală, în Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2016, p. 710.

³³ Art. 236 alin. (10) C. pr. fisc.

calitatea de creditor a aceluși debitor fiscal, însă acesta nu poate fi considerat suficient pentru a permite înființarea și cu atât mai puțin executarea popririi, față de argumentele de mai sus.

O procedură în care se admite cererea de menținere a popririi ar avea ca rezultat recunoașterea unei creanțe împotriva averii terțului poprit, hotărârea judecătorească cu privire la menținere fiind titlu executoriu împotriva debitorului aflat în insolvență, fiind obținut practic efectul echivalent al validării popririi, cu consecința că în procedura insolvenței se mai adaugă un creditor. Această cerere împotriva terțului poprit aflat în insolvență este dată în competența instanței de executare și nu ar trebui soluționată pe parcursul derulării insolvenței, intrând sub incidența art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, întrucât tinde la obținerea unui titlu împotriva debitorului în insolvență, în afara procedurii.

Discuții pot să apară dacă, fără a ține seama de norma de competență, organul fiscal s-ar adresa practicianului în insolvență cu o cerere de menținere a popririi. Aceasta nu ar putea fi calificată drept o cerere de plată pentru o creanță curentă, pentru a se încadra în prevederile art. 75 alin 3 din legea insolvenței³⁴, întrucât practicianul nu emite titluri ci le verifică în condițiile art. 106 alin. (1) din lege³⁵. De altfel, ar fi redusă probabilitatea ca acesta să recunoască la cererea organului fiscal că datorează acele sume de vreme ce anterior i-a adus la cunoștință contrariul. În cazul în care practicianul în insolvență respinge cererea și se formulează contestație, nici judecătorul sindic nu ar trebui să hotărască asupra existenței creanței fiscale asupra debitorului prin menținerea popririi, din motive legate de atribuțiile pe care i le recunoaște legea³⁶, el nefiind chemat să stabilească existența creanței fiscale asupra creditorului din insolvență (debitor poprit), după care asupra datoriei terțului poprit față de debitorul poprit și, în funcție de un rezultat pozitiv, în pasul următor să se constate creanța creditorului fiscal direct împotriva terțului poprit, întrucât debitorul nu a executat obligațiile specifice popririi (indisponibilizare și plată). Ceea ce ar putea lămuri judecătorul sindic ar fi caracterul justificat sau dimpotrivă al refuzului practicianului în insolvență cu privire la plata direct către creditorul fiscal în funcție de stadiul procedurii, respectiv al distribuirii sumelor.

Dacă terțul poprit nu face înștiințarea deloc sau în termenul prevăzut de Codul de procedură fiscală pentru a susține că nu datorează suma respectivului debitor fiscal, adresa de înființare a popririi produce efecte în continuare, poprirea fiind considerată înființată, iar organul fiscal nu are interes să formuleze o cerere în fața instanței competente care să decidă cu privire la menținerea sau nu a popririi. În acest caz, executorul fiscal solicită practicianului în insolvență plata sumelor respective în temeiul popririi înființate, cu consecința afectării cursului procedurii și a activității specifice în cadrul acesteia, așa cum s-a arătat anterior.

În situația în care este anunțat organul fiscal că terțul aflat în insolvență nu datorează debitorului fiscal o anumită sumă, dar nu se întâmplă nimic, organul fiscal nu reacționează și nici nu face cerere de menținere a popririi, de asemenea, adresa de înființare a popririi produce în continuare efecte, astfel că terțul poprit în insolvență este interesat să formuleze contestație la executare împotriva adresei de înființare a popririi, tinzând să înlăture consecințele acesteia, ceea ce presupune o sarcină a practicianului în insolvență, o dificultate pentru instanța de executare care trebuie să decidă în probleme specifice insolvenței și, în funcție de soluția din contestația la executare, sistarea sau, dimpotrivă, amplificarea problemelor terțului poprit.

O altă consecință care s-ar putea produce în ipoteza în care debitorul în insolvență, terț poprit, nu dă curs adresei de înființare a popririi este antrenarea răspunderii solidare a acestuia în procedura prevăzută de art. 25 alin. (1) lit. b) C. pr. fisc. pentru neîndeplinirea obligațiilor, așa cum dispune art. 236 C. pr. fisc. Este reglementată posibilitatea antrenării răspunderii solidare a terțului poprit cu debitorul urmărit pentru datoriile fiscale ale acestuia, în limita sumelor sustrase de la indisponibilizare, ceea ce

---

³⁴ Nu sunt supuse suspendării prevăzute la alin. (1) acțiunile judiciare pentru determinarea existenței și/sau cuantumului unor creanțe asupra debitorului, născute după data deschiderii procedurii. (...)

³⁵ Stabilește legitimitatea, valoarea exactă și prioritatea fiecărei creanțe.

³⁶ Art. 45 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 – Atribuțiile judecătorului-sindic sunt *limitate* la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului judiciar și la *procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței*.

presupune o procedură paralelă insolvenței, în care se emit acte administrativ fiscale împotriva debitorului, care trebuie contestate în procedura contenciosului administrativ și care se pot finaliza cu un titlu împotriva debitorului.

Concluzionând, cum creanțele împotriva averii debitorului trebuie lămurite în procedura insolvenței, iar acțiunile prin care se tinde la obținerea unui titlu executoriu împotriva debitorului se suspendă la data deschiderii procedurii, fiind soluționate numai cererile de plată pentru creanțe curente în sensul legii, nu ar trebui admisă o procedură de validare sau confirmare a înființării popririi (în procedura fiscală) în timpul procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2014.

3. Concluzii

Poprirea fiscală, mai energică decât cea reglementată de dreptul comun, nu este compatibilă cu procedura insolvenței, indiferent că aceasta reprezintă o executare asupra bunurilor debitorului pentru recuperarea creanțelor împotriva acestuia, ceea ce intră sub incidența art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, sau că vizează debitorul insolvent numai ca terț poprit.

De la momentul deschiderii procedurii orice executare silită asupra averii debitorului este suspendată de drept, poprirea sumelor în mâinile debitorului insolvent, ca formă de executare silită indirectă putând fi încadrată, pe cale de interpretare, în situațiile de suspendare.

Pe parcursul procedurii insolvenței, ca regulă, poprirea fiscală a sumelor datorate de debitorul insolvent creditorilor săi este exclusă, în prima fază, până la constituirea tabelului definitiv de creanțe, nefiind vorba despre sume datorate de către debitor propriului său creditor, iar ulterior acestui moment, pașii procedurale specifici popririi, așa cum este reglementată în Coduri, neputând fi urmați. Nu se poate considera că adresa de înființare a popririi produce numai indisponibilizarea valorilor, această fază prelungindu-se până la momentul la care pot fi plătite efectiv sumele în procedura insolvenței, întrucât, o asemenea poprire se abate de la regulile specifice acestei proceduri, efectuarea actelor privind distribuire și plăți de către practicianul în insolvență potrivit Legii nr. 85/2014 neputând determina respectarea termenelor prevăzute de Codul de procedură fiscală pentru plată.

Raportat la scopul procedurii insolvenței, poprirea ar putea fi admisă în ipoteza în care vizează sume deja repartizate sau distribuite în procedură de către practicianul în insolvență și care nu au fost încă plătite creditorului, debitor pentru o creanță fiscală.

Validarea/menținerea popririi, ca fază ulterioară ipotezei în care debitorul insolvent susține că nu datorează sume respectivului creditor sau contestă condițiile popririi, nu ar trebui să fie recunoscută pe parcursul derulării procedurii insolvenței.